

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8.— Για τις Επαρχίες Δρ. 7

Για το Εξωτερικό Δρ. 10.

Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τριμηνίες (2 Δρ. την τριμηνία) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ε δὲ στείλει μπροστά τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στά κιάσκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια 'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιδρομίου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός υπόγειου Σιδηροδρόμου 'Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πρακτορεία των 'Εφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Στενοχώρια για τη Βουλή μας—Ειρηνική επανάσταση—Οι φόβοι ενός Τουρκομερίτη.

ΠΑΡΑΠΟΛΥ στενοχωριούνται μερικοί συνταγματικοί πατριώτες που δεν άρχισαν άμεσα τις δουλιές της ή Βουλής μας και την πατριωτική αυτή στενοχώρια τους βροδήσανε δυο τρεις 'Αθηναϊκές εφημερίδες να την τελελήσουν και να άρχισήσουν κι αυτές τις φωνές και τα κλάματα και να συζητούσαν: Γιατί άμεσα δεν άρχισαν ή Βουλή μας τις εργασίες της;

Τρομερό αυτό, τρομερότατο, μὲ την ἀλήθεια! Τόσες μέρες τώρα ποδοι ἀνοίξει ή Βουλή, με άγιασμούς και με Βυζαντινές καντάδες, κι όμως να μην άρχισήναι άμεσα τις εργασίες της, και να μένι τόσος άέρας άκαθάρνητος! Και κλαίνε και δέρονται οι πατριώτες. 'Υπάρχουν όμως και μερικοί προδότες που ξεροντας τα χάλια της Βουλής και τα άεροκαθαρνησιακά φρεσιματά της, έτοιμάζονται να ρωτήσουν μεθαύριο, που θάρχισήναι τις εργασίες της: Μά δὲν μπορούσε να μένει για πάντα κλεισμένη μια τέτοια Βουλή;

Γιατί επιτέλους, για να μην τα ξερομσοσούμε τα λόγια, ή πολιτική μας καταντά έφτασε πιά σε τέτοιο σημείο που ή πρέπει νάλλάξει συνθήκη ή Βουλή ή να μένει για πάντα κλεισμένη.

Παραχόρτασε πιά το 'Εθνος αυτή την κοινοβουλευτική κωμωδία που παίζεται τόσα χρόνια τώρα στη ράχη του.

*

ΡΟΔΟΧΑΡΑΖΕΙ από διάφορες μεριές ή ειρηνική επανάσταση και τη γλυκοχαρετάμα. Το σχολείο του Δελμούζου

τόσο ψηλά, χωρίς φόβο να πεταχτή στη θάλασσα. Το Φανάρι, καλοχτισμένο, βασιλικό σπίτι, όλο άγκωνάρι και μάρμαρο, έχει μια μεγάλη κάμαρα κάτω σε μακρονάρι, με πολλά γύρο παρκαθρία, και μια μικρούλα πάνω, που κοιμάται ο φύλακας στο πλάγι της άρχίζει μια σκάλα γυριστή, σε βίδα, κι ανεβαίνει κανείς στον πύργο του Φαναρίου, που βρίσκονται του φωτισμού οι μηχανές, ή λάμπα, τα γυαλιά και το ρολόϊ. Από κει πάνου βασλεύει κανείς σ' όλο τὴν κόρφο, απ' το κανάλι ως πέρα πέρα, στού Γαλαξειδιού τα σύνορα. 'Η κάμαρα του φύλακα εἶχ' ένα κρεββατάκι με στρίποδα, ένα τραπέζι, μια κασέλα, με τα ρούχά του, και κἄνα δυο καρέκλες. Το μακρονάρι κάτω, ταρτατωμένο, έχει τζάκι και χρησιμεύει για κουζίνα, γι' άποθήκη και καμμιὰ φορά, σάν τυχαίνει κανένας παραδοστακισμένος, για ξενώνας. Δὲν είχε τότες πολλά πράματα μέσα Πάνω πὸ το τζάκι έγκράει με τεντζές ρέδια και σκουτελικά. Δίπλα του εἶχε ντουλάπι στον τοίχο, για τις προμήθειες τους. Χάμου, στη σειρά, πηνιάτες, τενεκίδες και στάμνες του νερού. Δυο τρία σκαμνιά κ' ένας γιοῦκος στη γωνιά, πὸ ψάθες διπλωμένες κι άντρομῆδες, άποσώνανε όλο το λούσο της κάμαρας. Στους τοίχους έδωλεπε; κρεμασμένα

στο Βόλο είναι ένα φωτεινό σημάδι της επανάστασης κι άλλο σημάδι είναι ή άπόφαση τῶν παπουτσῶν της 'Αθήνας (και να μᾶς συχωρέσουν οι καλοί τεχνίτες που δὲν τους γράφουμε εὐπορηματοποιούς) να μην ξανακάνει κανείς παπούτσια στον κ. 'Υποπρύταρχο που φέρθηκε τόσο αληπασιλταικά και τσάκισε στο ξύλο έναν παπουτσή γιατί δὲν τοῦδινε τα παπούτσια χάρισμα. Κι άλλα σημάδια από άλλες μεριές, λιγοστά για τὴν ὥρα, έρχονται να μᾶς διαλαλήσουν πως ή Ρωμιοὶ άρχίνησε να συλλογίζεται πως είναι καιρός πιά να διώξει το ραγιαδισμό από τὴν ψυχή του.

Μὰ μ' ένα δυο άτομα και με μια δυο συντηχνίες δουλιὰ δὲ γίνεται και το ροδοχάραμα θά μένει πάντα ροδοχάραμα. Για να γίνει πράμα το δνείρο, πρέπει νάν τὴ νιώσουμε όλοι μας τὴν ανάγκη μᾶς τέτοιας επανάστασης— και γι' νάν τὸ νιώσουμε αυτό πρέπει νάν τάκουμε νύχτα μέρα, πρέπει ή ιδέα αυτή να μᾶς γίνει τῆς ψυχῆς μας τὸ ψωμί.

Ποῦναι οι ακούρατοι ιεραπόστολοι της άγίας κ' εθνοσωστρας αὐτῆς ιδέας;

*

ΚΑΠΙΟΣ Τουρκομερίτης φίλος μᾶς γράφει τὰκόλουθα: «Timeo Danaos. Φοβάμαι τους Τούρκους και... Σύνταγμα φέροντας. Αυτό τὸ φόβο δὲν τον νιώσανε εἰδὼ οι δικοί μας από τὴν άρχή και τώρα με τις έκλογές άρχίζουν να τονε μισονόθουν. Οι νεότουρκοι δὲ δουλέψανε χρόνια και χρόνια τώρα για να δυναμώσουν τους 'Ελληνες και τις άλλες ξένες φυλές της Τουρκίας δουλέψανε για να δυναμώσουν πρώτα πρώτα τὴν Τουρκία. Και δυναμώμα της Τουρκίας; θά πει άδυνατίσμα και σβήσιμο σιγά σιγά κάθε άλλης ξένης εθνικότητας που ζει μέσα σ' αὐτήν. Γι' αυτό καλὰ θὰ κάνουν οι δικοί μας εἰδὼ άντι να ξεμουρλαίνονται με τις Συνταγματικές έλευθερίες, να θυμούνται τὴ συμβουλή του γέρο Βιργίλιου και να κλειδώνουν καλὰ το στόμα τους και τὰ σπίτια τους. Δὲν είναι δύσκολο, μαθές, να ξεπεταχτούν καμιάν ὥρα οι Τούρκοι απ' αὐτόνε το δούρειο ίππο, που λέγεται Σύνταγμα, και να γεννοβολήσουν καμμιὰ καινούρια νυχτιά 'Αγίου Βαρθολομαίου.»

Αὐτά τα λόγια του Τουρκομερίτη φίλου μας μπορούνε νάν τὴ νιώσουν καλύτερα όσοι δικοί μας ζῶνε στὴν Τουρκία, γι' αὐτό και μᾶς τα δημοσιεύουμε δλωσδιόλου άσχο- λιστα.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΡΑΜΑΤΑ

1—ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

2—Ο ΑΣΩΤΟΣ

3—ΟΙ ΑΛΥΣΙΑΔΕΣ

Πουλοῦνται στο γραφεῖο του Νομῶ 4 δραχμὲς τὰ τρία. Μοναχὰ οι «'Αλυσίδες», τρεῖς δραχμὲς. Στις επαρχίες και στο εξωτερικό στέλνονται δίχως παραπανιστὸ έξοδο για τὰ ταχυδρομικά.

ΟΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΑ*)

Εἶναι λυπηρὴ ἀλήθεια, αγαπητοὶ Χριστιανοί, ότι πολὺ λίγη σημασία δίνουνε σήμερα οι περισσότεροι από τους Χριστιανούς και τὰ μεγαλειότερα Χριστιανικά ἔθνη στο πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ άτομα έχουν ὅλως διόλου άποκλειστικές ιδέες: είναι πότε περισσότερο και πότε λιγώτερο προσηλωμένα στην πατρίδα και τὸ ἔθνος και άδιαφοροῦν σε βαθμὸ μεγάλο για τὴν ιδέα της ανθρωπότητας. Τὰ ἔθνη έχουνε μεταξύ τους φοβερό ανταγωνισμό. Το καθένα ζητεῖ και θέλει να προδεψῇ με τὴν καταστροφή τῶν άλλων. 'Εκφράζουν ὅλα με τὴν μεγαλιότερη εύκολία πόθους για τὴν εἰρήνη. Φιλοτιμιοῦνται ὅλα να φαίνονται ότι δὲ θέλουνε διόλου φιλονεικίες και πολέμους. 'Αλλὰ τὸ καθένα ζοδεύει αὐλήτητα για πολεμικές ετοιμασίες και είναι σκυμμένο από τὸ βῆρος που φέρνουνε οι έξοπλισμοί. Καὶ μ' αὐτό τον τρόπο ὅσα λέγονται για εἰρήνη είναι ἱρωνεία αὐτῆ και τίποτα περισσότερο. Μόνο ένα ἔθνος εἰδείξε, κα- θὼς μαρτυρεῖ ή 'Ιστορία, και δείχνει άδιακοπα, ότι εἰνωίωσε πως συμβιβάζεται λαμπρὰ τὰ να αγαπᾷ κανένας τὴν πατρίδα του και τὸ ἔθνος του με τὸ να αγαπᾷ και τ' άλλα ἔθνη και ὅλη δηλ. τὴν αν- θρωπότητα. Κι μιὰ φορά σ' ὅλη τὴ σταδιοδρομία του δὲν εἰδείξε ότι ἤθελε να μεγαλώσῃ με τὴν κατα- στροφή άλλων και τότε ακόμα που εἶχε μεγάλη ἀκμή. Σε ὅλες τις εποχές εἶχε αξιώσεις που εἶ- χανε τὸ δικαίωμαί τους. Τέτοιες ακριβὲς αξιώσεις έχει και σήμερα ακόμα. Εἶναι ἐγωῖστικὸ κἄπως, ἀλλὰ πρέπει να τὸ πούμε, για να μὴ ἀδικήσουμε τὴν ἀλήθεια, ότι τὸ ἔθνος αὐτό είναι τὸ 'Ελλη- νικό. 'Από τὰ χρόνια που ὁ Χριστιανισμός και ὁ 'Ελληνισμός ἐνώθηκαν κι ἀδερφώθηκαν με ἀρμονία θαυμασία, τὸ δικὸ μας ἔθνος ακολουθοῦσε με μεγάλη ἀκρίβεια αὐτὸ τὸ δρόμο.

Ὅ,τι ἔκανε τὸ ἔθνος δλόκληρο σε βαθμὸ μεγάλο, τὸ ἴδιο πρᾶμα ἔκανε και κάνει και τὸ άτομο σε βαθμὸ μικρό. Ὁ 'Ελληνας αγαπάει με μεγάλη τυ- φερότητα τὴν πατρίδα του και είναι άφοσιωμένος πάντοτε στο ἔθνος του. Ὅσο κι ἂν άπομακρυνθῇ από τὴν πατρίδα του, και με κανένα τρόπο δὲν τὴ λημονάει. Εἶναι μάλιστα παρατηρημένο πως ή πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη του είναι τότε περισσότερο ζωηρὴ και θέλει να ἐκδηλώνῃ τὸ αἶσθημά του αὐτὸ σε κάθε περίσταση κατάλληλη και με κάθε θυσία. Ξέρει πολὺ καλά, ότι ὅλα τὰ αγαθὰ τοῦ κόσμου τούτου, καθὼς ὁ πλούτος, ή υγεία, ή ζωή, είναι δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δῶρα, που ἄμα παρου- σιάζονται μεγαλειότερες ἀνάγκες να μὴ διστάζῃ κανένας να τὰ θυσιάζῃ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πρώτα

*) 'Η άρχή του στο περσεμένο φύλλο.

κάθονται τὰ παιδιά στο σπίτι μας... Σάν ἤρθανε εἶπα νῆρθω και γὼ να σε ἰδῶ...

— Αὐτὸ τὸ σπίτι θὰ σ' φάῃ σίνα τὸ κεφάλι!

— 'Αει τώρα, Στρατῆ, εἰπ' ὁ καπετάνιος, ψῆσ' τὰ ψάρια, ὅπως σουπα, με τὰ λείπια, κἄν' και μια σάλτσα με λεμόνι. Σε θείλω. 'Αει! τί μου- μουρίζεις, μωρέ, ἀγριόγατε!

Ὁ γέρο Στρατῆς δὲν εἶχε, φαίνεται, τὴ γαλαν- τομιὰ τάφεντικου του. 'Αγριοκοίταζε τους ξένους και μπῆκε μέσα μουρμουρίζοντας, σε να τους εἰ- στέλνε στον πιὸ μεγάλο! Ὁ Γιάννης, ὡς να ψηθοῦν τὰ ψάρια, ἔκανε μιὰ πετονιά και τὴν έρριξε από πάνω στη θάλασσα, λογαριάζοντας να πιᾷσῃ... τοῦλάχιστο σκυλόφαρο! 'Η Μαριώ κάθησε δίπλα του στην πεζούλα και θωροῦσε τις βάρκες με χαμο- γέλιο, σάν κἄτι άστεῖο νάβαζε στο νοῦ της...

— Τί γελάς, μωρὴ Μαριώ, τί θυμήθηκες;— τὴ ρωτήσανε,

— Κἄτ' θυμήθηκα, ποῦπεχθ δῶ... πάνε τώρα δυο χρόνια.

— Πανάθεμά σε, τρελλοκόριτσο, που τὸ θυμή- θηκες!— εἰπ' ὁ καπετάνιος χαμογελασμένος.

— Τεῖτανε, Μαριώ, τεῖτανε; πῆς μας νῆχης καλὸ!